

Rigsdagens enstemmige Ønske skal drives som en Forretning, skal paatage sig den Opgave at lave en Færdselsbro. I Henvendelsen fra Motororganisationerne gaar man meget stærkt imod Forslaget om Anlæg af en Hængefærge under Broen, idet man hævder, at de eksisterende Færger fortsat vil konkurrere med dette Anlæg, og saa vil Tanken om en Forrentning af Hængefærganlægget være ganske illusorisk, og man nedlægger Protest imod enhver Løsning, der afskærer Muligheden for før eller senere at faa en virkelig Færdselsbro. De to første Ønsker, der fremsattes fra Motororganisationernes Side, blev imødekommet af Rigsdagen ved den sidste Behandling. Man fremsatte dernæst Kravet om en Færdselsbro. Jeg vil bede ærede Medlemmer bemærke, at i den Henvendelse, som man fra Motororganisationernes Side paa det Tidspunkt rettede til Folketingets Udvalg, var man fuldstændig klar over, at der maatte anvises Midler til Bestridelse af de med Broanlægget forbundne Udgifter, og at Motorfolkene maatte bringe de dertil fornødne Ofre, og saa henviste man til, at man af Motorafgiften kunde tage 1 Mill. Kr. om Aaret i Løbet af 10 Aar, saa at Merudgiften ved Anlægget af Færdselsbroen derigennem kunde dækkes. Naar man gjorde dette, var det under Paaberaabelse af, at den Afgift, der opkrævedes efter Loven af 1921, indbragte et større Beløb end nødvendigt til den almindelige Vedligeholdelse af Landevejene. Man støttede sig i saa Henseende til, at Motorafgiften i sin Tid paa Grundlag af Vejautoriteternes Krav var beregnet til at indbringe 7,2 Mill. Kr. om Aaret til Anvendelse paa Landevejsnettet, men da den ifølge Statsregnskabet for 1922—23 havde indbragt 8,3 Mill. Kr., hævdede man, at der var indkommet 1,1 Mill. Kr. mere, end der var nødvendigt, og disse Penge skulde saa i 10 Aar anvendes til en Færdselsbro. Nu er der det for Motorfolkene beklagelige ved dette Regnestykke, at det er fuldstændig forkert. Af den Betænkning fra Automobiludvalget, som er omdelt til ærede Medlemmer i Gaar, fremgaar det, at den Afgift, Bilerne giver for Sliddet paa Landevejene, er betydeligt mindre, end den egentlig skulde være. Af Betænkningen fremgaar det, at der mangler 33 pCt. i, at Kommunerne med den nuværende Afgift faar tilstrækkeligt til at kunne betale den Merudgift til Vejenes Vedligeholdelse, som Automobiltrafikken forarsager. Nu vil jeg hævde, at naar Forholdet er dette — og det er bevist ved Kendsgerninger og ved Tal —, saa kan man paa ingen Maade sige,

at Motorfolkernes Interesser er gaaet for nær. I Udvalget, hvor man i lange Møder og under mange Forhandlinger drøftede Spørgsmaalet om Anlæg af en Færdselsbro, fremkom der i saa Henseende adskillige Forslag, men intet af disse Forslag lykkedes det at faa vedtaget paa det Tidspunkt. Der var Forslag om at lægge nogle Konsoller paa hver Side af Broen, saaledes at der blev en Kørselsbane for hver Færdselsretning, der var Tale om at lægge Vejbanen op over Jernbanebroen paa Banens Hoveddragere, og der var Tale om at udbygge Pillerne og gøre Broen bredere, saaledes at den kunde bære baade en Jernbanebro og en Vejbro. Det er det sidste af de da fremsatte Forslag, den højtærede Trafikminister har fulgt i det foreliggende Lovforslag.

Som jeg tidligere har nævnt, mødte hele Forslaget om en Jernbanebro og Vejbro stærk Modstand i visse Dele af Rigsdagen. Af den Betænkning, Udvalget er fremkommet med, fremgaar det tydeligt, at man fra alle Sider var enig om, at Rentabiliteten var det afgørende for det Spørgsmaal, om der skulde bygges en kombineret Jernbane- og Færdselsbro. Det lykkedes ikke i Udvalget at skabe Enighed om Færdselsbroen, men hele Udvalget enedes om, at det paa-tænkte Hængefærganlæg udgik, medens til Gengæld Bropillerne blev udbygget saaledes, at der senere ved Siden af Jernbanebroen kan bygges en Færdselsbro, naar Forholdene i øvrigt taler derfor. Naar dette sidste: „naar Forholdene i øvrigt taler derfor“, kom med, var det, fordi man mente, at saa stort et Antal Biler var der endnu ikke overført over Lille Bælt, at der var nogen tvingende Grund til under de vanskelige Pengeforhold at gaa til denne Foranstaltning straks, men man kunde naa videre en Gang, naar Forholdene gjorde det muligt, og naar Automobiltrafikken havde taget et saadant Omfang, at det maatte siges, at en Færdselsbro var paa-krævet.

Der var ved den sidste Forhandling den Gang det bemærkelsesværdige, at de, som var de ivrigste Modstandere af Jernbanebroen, var de ivrigste Tilhængere af Færdselsbroen, og en Del af dem var det sikkert ud fra den Forudsætning, at man skulde bruge Færdselsbroen til at kvæle Jernbanebroen. Det vilde efter min Formening have været det uheldigste, der kunde ske. Derfor satte man ogsaa fra vort Parti alle Kræfter ind paa at faa Jernbanebroen gennemført som det først fornødne, det, som det vilde være i det rejsende Publikums Interesse først at faa gennemført.